

Лунає голос її досі...

Кожен із нас буде свій світ, ще вимріяний у дитинстві чи юності.

Світ, що відкрила нам людина високої освіченості і моралі, чие повсякденне, безкорисливе подвижництво, яке ми, учні, інколи не усвідомлюємо, не має меж.

Людмила Володимирівна – оригінальна вчителька української мови і літератури, про уроки якої ходять легенди, а лінгвістичні казки, складені нею, ще роками будуть переповідати в нашій школі.

Людмила Володимирівна не просто викладала свій предмет, а була живомовним носієм українськості, еталоном самодостатньої особистості з високим порогом гідності, вродженою інтелігентністю.

Народилася в 1952 році на благодатній золотобалківській землі, що на Херсонщині. Мати, Марія Андріївна, працювала вчителем математики, батько, Володимир – бухгалтер сільпо.

У школі навчалася добре, любила уроки літератури, історії, малювання, співів.

Знаковим у житті Людмили Володимирівни був 1969 рік. Вона закінчує десятирічку і вступає до Херсонського державного педагогічного інституту. У виборі фаху вторувала їй – українську філологію, любов до якої привила їй вчителька Хоменко Марія Петрівна.

Після навчання працювала за направленням в Олексіївській школі Каланчацького району вчителем української мови і літератури. Тут Людмила Володимирівна наставляла учнів плекати рідне слово, оживляла і зігрівала теплом свого серця дитячі душі. Тут зустріла своє кохання, вийшла заміж. Власним словом і учительською працею прагнула зберегти право на творчу й людську індивідуальність.

Круті повороти особистої долі змусили у 1982 році повернутися з сином у Золоту Балку і піти працювати у рідну школу.

Миловидна, вродлива жінка з синіми очима, гордою поставою голови, коронованою щодень новою зачіскою, видавалася осяйним німбом.

Що Людмила Володимирівна висококваліфікований спеціаліст, здатний до творчої праці, професійного розвитку було помітно відразу. Усе, чим унаочнювала вчителька урок, було зроблено її руками: таблиці, алгоритми, малюнки до творів... Нам і сьогодні Лідія Миколаївна (вчитель рідної мови) демонструє її роботи, зачитує міні казки, вірші, пісні, поезії. Кажуть, якщо людина талановита, то талановита в усьому. І хоч її вірші не такі голосні, не поринали у космічні далі, та писалися вони від глибини душі, віяли теплом світлих почуттів, перелитих із щедрого серця.

Скільки їх прекрасних одкровенень , подарувала Людмила Володимирівна, яка на вершинних зразках художніх творів учили великодушно й гідно поводитись, а життя мистецьке ушляхетнювала красою рідного Слова.

Її не просто можна наслідувати. Хотілося запам'ятати гарні, аж запахущі вирази, до того не чуті, але такі зрозумілі й близькі, як вишнева гілка з росянистим намистом ягід.

Людмила Володимирівна любила свій край, його чудову природу, часто милувалася кругами, вербами, що купами своє витя у водах Дніпра. Навіть берегові квіти вона перенесла до свого порогу. Багато віршів присвячено цій тематиці.

Пригадую, як на одному з концертів у сільському Будинку культури, Людмила Володимирівна виступала з новою піснею (вона мала добрі вокальні дані), слова і музику до якої написала сама. Глядачі аплодували вигукуючи: «Браво!», «Молодець!»

Моя Золота Балка

Вільно ти розрослося на Херсонських просторах

Моє рідне село, моя пристань і мій родовід.

Ти колиска моя, моє щастя і доля,

Ти - мій пишно-вишневий калиновий цвіт.

Людмила Володимирівна мала потужний вплив на формування духовності, великодушності, добротворення, що золотими ниточками пронизували єство кожного вихованця.

У цьому році рішенням учнівської ради одна з пісень стала гімном нашого закладу, яким починаються св'ята, лінійки, урочистості.

Школа, рідна школо, знань усіх країно,

Ти добра і правди вогнище ясне.

Ти святиня наша, мудрості перлина,

Юності й завзяття диво осяйне.

До святкування півстолітнього ювілею школи Людмила Володимирівна подарувала декілька поезій.

Її коротке і яскраве, як спалах, життя було вщерть виповнене творчістю, рвйністю, самоствердженням. І хоч сьогодні Людмили Володимирівни немає з

нами, та присутність її постійна, бо мала вона, видовище, прекрасніше за небо – це глибину людської душі – поетичну, прекрасну.

Учителька одна, нас, учнів. Багато, а світла того, що вона залишила, стачає на всіх, на багато класів, на багато років, назавжди.

Зуєнко Ірина, учениця 11 класу ЗОШ
I-III ступенів